

Ulykker, der ere hændelige, som der skal forsikres for, og det bliver altsaa omtrent for hele Samfundets Vedkommende. Ja, der er maaske et eneste Fag, som jeg kan tænke mig ikke kommer med, nemlig Urtekræmmerne, men de kunne jo maaske ogsaa komme med. For Jordbrugets Vedkommende vil jeg tilføje en Ting: Alle disse forskellige sociale Love, som vedrøre vort Jordbrug og støtte det, have stor Betydning hver for sig og samlede. Det, at vi skabe bedre sociale Tilstande for Arbejderne her i Landet, vil have Tilbagevirkning paa det Spørgsmaal, som i saa høj Grad beskæftiger os: hvorledes vi skulle forhindre vore dygtigste Folk fra at vandre ud af Landet. Jo bedre og sikrere vi gøre Tilstanden her i Landet for vore Arbejdere, saavel i Industriens som i Landbrugets og Fiskeriets Tjeneste, desto sikrere beholde vi vore unge og dygtige Folk her i Landet. Og siger man saa: det er uretfærdigt over for Arbejdsgiverne i Industrien, saaledes som vi have vedtaget Forsikring for Arbejderne der, saa vil jeg dertil sige, at det er det ikke. For det første bør dog alle have Adgang til Forsørgelse, og dernæst er der dog ikke noget ondt i, at de, der anvendes i de farlige Erhverv ved Siden af den nødtørftige Forsørgelse, som Staten vil give dem, hvis de komme til Skade, faa en ringe Sum udbetalt af Arbejdsgiverne, fordi de have mistet et Lem, en Arm eller et Ben eller sligt. Der er ikke noget urimeligt i, at de faa begge Dele, at de altsaa baade blive forsørgede og faa udbetalt en Sum, saaledes som det er vedtaget i den givne Lov, for Tabet af en Del af deres Lemmer. Jeg haaber ganske vist, at denne Sag vil komme i Udvalg, men det er da ogsaa mit Haab, at den faar en ganske anden Form end den, hvori den nu foreligger, og at man i Udvalget fra Højres og fra Venstres Side vil enes om et ganske andet Princip for Understøttelsen til dem af vore Jordbrugere, der komme til Skade under Udførelsen af deres Erhverv.

Seavenius: Den ærede Forslagsstiller udtalte, at han ikke syntes, at jeg behøvede at bryde mig videre om den Forskel, der fremkom, naar man i et Amt vedtog, at de mindre Arbejdsgivere, de, som kun havde et forholdsvist ringe Antal Arbejdsdage, skulde være fritagne for Afgift, og i et andet Amt ikke gjorde dette, altsaa naar man i det hele taget tog forskellige Bestemmelser i de forskellige Amter. Jeg

mener imidlertid, at det er meget uheldigt, om der findes saadanne Forskelligheder, og de kunde meget vel undgaas, hvis vi her i Loven i saa Henseende traf de fornødne Bestemmelser. Det, der imidlertid navnlig var Grunden til, at jeg bad om Ordet, var, at den ærede Forslagsstiller henvendte sig ogsaa til mig som en af dem, der havde udtalt, at vi maatte hurtigst mulig komme til en saadan Forsikring af Landbruget, fordi ogsaa Landbruget var et særlig farligt Erhverv. Det var nu ingenlunde af den Grund, at jeg mente, at vi hurtigst mulig maatte komme til en Forsikring af Landarbejderne. Jeg har udtalt, at vi maatte komme dertil, og at det endnu mere var en Retfærdighedshandling at komme dertil, da nu Industriarbejderne vare blevne forsikrede, og dernæst fordi der stedsse laa noget odøst i, at Arbejderne vare forsikrede, naar de bleve arbejdsdygtige paa Grund af Alder, men ikke naar de bleve det paa Grund af Ulykkestilfælde. Det er det, jeg har udtalt, og det holder jeg fremdeles ved. Men jeg fremhæver tillige, som jeg ogsaa før omtalte, at vi vilde vedblive at have en Uretfærdighed paa dette Omraade, ogsaa hvis vi fik vedtaget en saadan Lov, fordi vi have mange Arbejdere, som komme paa Fattigvæsenet, fordi de ere arbejdsdygtige af andre Grunde end Alderdom og Ulykkestilfælde, nemlig fordi de blive Arbejdsinvalidere paa Grund af Sygdom, vedvarende kronisk Sygdom osv. Det var ogsaa derfor, jeg sluttelig udtalte, at det, som jeg vilde anse for at være det bedste, og som tillige vilde være et Supplement til Alderdomsunderstøttelsesloven, og hvortil ogsaa den nuværende Lov om Industriarbejderne vilde være et Supplement, var en Invaliditetslov; men jeg tilføjede, at jeg saa fuldt vel, at det vilde tage saa lang Tid at komme til Enighed om et saa stort Spørgsmaal som dette, at jeg kun kunde glæde mig, hvis det kunde lykkes hurtigst mulig at faa en saadan Lov som den, der her er Tale om. Jeg paapegede da samtidig kun de Vanskeligheder, jeg mente, her vare til Stede. Jeg maa fremdeles fastholde, hvad der nu ogsaa er sagt fra den højtærede Minister, saavidt jeg forstod ham, og fra forskellige andre Sider, at det er et meget stort og i Forhold til selve Opgaven kostbart Apparat, man her vilde sætte i Bevægelse. Jeg skønner ikke rettere, og jeg sagde det ogsaa, at netop, da der her kommer saa store Udgifter, var det naturligt, at Staten, at det offentlige tog Del deri, og det mener jeg ogsaa fremdeles.